Redigeret af Jakob Lambertsen

Årgang med kraftig bouguet

Mie Mørkeberg er en af tidens malere, der dyrker det fortællende og figurative maleri.

Det københavnske kunstakademi har netop spyttet 35 nye billedkunstnere ud. Afgangsudstillingen på Gammel Strand afslører talenter på stribe.

Kunst-anmeldelse

AF TOM HERMANSEN
tom.hermansen@p.dk

Danske samtidskunstnere skal være bedre til at forklare deres ofte komplicerede arbejde for publikum. Med den melding indtog Mikkel Bogh, én af landets mest kompetente kunsthistorikere og -teoretikere, rektorstolen på det københavnske kunstakademi sidste efterår.

Årets dimittender fra den hæderkronede institution på Kgs. Nytorv har hørt hans bøn. Ved alle udstillingens bidrag ligger et A4-ark med baggrundsinformation om den pågældende kunstner samt en udførlig beskrivelse af hans eller hendes arbejde. Et rigtigt fint tiltag, og teksterne, der findes på dansk og engelsk, er i det store hele effektivt forklarende uden at være fordummende.

Samtidskunsten stritter i alle tænkelige retninger. Alligevel er der tråde, som forbinder udstillingens værker, og det mest tydelige fællestræk hos de aktuelle billedkunstnere er, at de vil fortælle historier og blande sig i samfundsdebatten. Krig, død, sex, racisme, identitet – både personlig og national – er blandt udstillingens tunge emner.

Massegrave med poesi

Langt de fleste af udstillingens navne har allerede markeret sig på kunstscenen de seneste år, og der er ingen tvivl om, at vi kommer til at høre mere til dem fremover.

Blandt de mest åbenlyse talenter er Jeannette Ehlers, der til udstillingen har bl.a. skabt et usædvanligt og skrøbeligt dannebrogsflag – af flødeboller. En ganske morsom og uhyre enkel kommentar til dansk selvforståelse.

Der er derimod intet morsomt ved bosnisklødte Ismar Cirkinagic's værk. Han præsenterer to landskabsfotos fra en frodig og lysegrøn skov i det tidligere Jugoslavien, men noget aldeles uhyggeligt gemmer sig under den skønne overflade, i bogstaveligste forstand: en massegrav fra en af borgerkrigens blodige massakrer. I udstillingsrummet, foran fotografierne, har kunstneren placeret en bunke halmballer med græs fra det pågældende skovområde, og på toppen af ballerne står et tørrestativ med klæder fra de døde, som blev begravet. Et hamrende barsk bidrag, der i al sin elendighed alligevel rummer poetisk styrke.

Harry Potter på dansk

Mere fornøjelig er Torben Ribes arbejde. Han trækker store veksler på amerikansk popkunsttradition ved at fremhæve hverdagens anonyme genstande, i det aktuelle tilfælde dansk rugbrød og pålæg. Hans store, brune rugbrødsskiver, der i øvrigt er lavet af træ og akrylmaling, har stjålet maleriets vante plads på udstillingsvæggen, mens andre brødstykker har forvist skulpturen fra udstillingsrummet. På den måde leger Torben Ribe på humoristisk vis med kunstens ophøjede status.

Det samme gør Jon Stahn, sandsynligvis et kommende navn i dansk kunst. Han laver skulpturer i den klassiske kunsts foretrukne materialer, marmor og bronze.

Men hans værker fejrer ikke den ideale menneskekrop som historiens klassiske skulpturer. Tværtimod er hans skikkelser skrækindjagende, forvredne og brutale i deres fremfærd. En hyldest til de mørke kræfter og til døden.

Tidens store dille – det fortællende og figurative maleri i lysende farver – er repræsenteret ved Fie Norsker, Mie Mørkeberg og Majken Schultz Nielsen. Deres gode malerier minder om sceneriet i en Harry Potter-film, hvori realisme blander sig med fiktion.